

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Ba ngày 23/11/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 709

LÚC LÂM CHUNG TÂM KHÔNG ĐIÊN ĐẢO, ĐÂY LÀ ĐẠI PHƯỚC BÁU

Ai cũng mong muốn có cái chết an lành, gọi là “*thiện chung*”. Muốn có “*thiện chung*” thì phải có đại phước báu, phước báu phải lớn, phải là một người cả đời biết tiết phước, tích phước, tạo phước mà không hưởng phước. Nhiều người chỉ hưởng phước, nghĩ rằng mình đáng được hưởng nên cứ hưởng phước mà không biết là mình đang tiêu phước. Người xưa nhìn những bữa tiệc tùng để giúp đỡ người nghèo đói, dành đồ cũ vẫn hữu dụng cho người khó khăn, may áo bằng nguyên liệu ít tiền hơn để may được nhiều áo hơn, có thể tặng áo cho người khác. Đó là họ biết tiết phước.

Hôm qua tôi nói chuyện với một chị ở Thụy Sĩ. Tôi nói rằng tôi mặc một chiếc áo khoác 5 – 6 năm nay, tôi chỉ mua 20.000đ. Tôi mặc chiếc áo đó rất dễ chịu, áo rất tốt, rất bền. Chị ấy muốn mua áo tặng tôi nhưng tôi nói rằng nếu vậy thì tôi mang đi tặng người khác. Khi đi ra đường thì cũng cần một áo thời trang, ở nhà thì chỉ cần mặc áo đủ ấm áp là được rồi. Buổi sáng tôi giặt đồ, buổi chiều áo khô là có thể mặc tiếp. Đó là biết tiết phước.

Hôm qua Phật tử ở Cần Thơ gọi điện cho tôi nói là không dám nhận quà cúng dường của tôi. Tôi xin địa chỉ của họ để tiếp tục gửi quà tặng nhưng họ không cho địa chỉ. Họ nói: “*Thầy đừng gửi đồ vô đây con bị mất đồ đây! Đáng lẽ con phải cúng dường cho Thầy mà Thầy lại cúng dường cho con. Hôm trước con nhận quà của Thầy con toát mồ hôi!*”. Tôi mắc cười quá trời! Có gì ngon có gì tốt thì tôi tìm cách chuyển đến cho mọi người thôi, không phải là cúng dường, không có gì khó khăn. Tôi chỉ tặng họ những loại rau củ sạch tôi tự trồng, thơm ngon đặc biệt, có tiền cũng không mua được vì không ở đâu bán loại đậu đũa dài 8 tấc (80cm). Đó chỉ là biểu pháp. Mọi người quen với việc người dưới tặng người trên, học trò tặng Thầy chứ Thầy không tặng học trò. Đây không phải là bình đẳng. Chúng ta hàng ngày thề với Phật: “***Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phiền não vô tận thế nguyện đoạn***”. Chúng duyên hòa hợp tạo thành chúng sanh. Tất cả chúng sanh đều là bình đẳng để được độ, được cứu giúp. Nếu có duyên thì chúng ta tặng họ.

Nhà ai ở xa thì tôi lái ô tô đi tặng, tôi kết hợp một chuyến xe có thể đi tặng nhiều người. Mỗi lần về miền Tây để giảng, tôi thích dùng xe bán tải để có thể chở nhiều đồ tặng mọi người. Mỗi ngày qua, tôi chuẩn bị sẵn rất nhiều đồ để tặng: Bánh tráng muối ớt, bánh tráng trắng, bánh tráng gạo lứt, tất cả đều để tặng. Mỗi túi quà tôi đều chuẩn bị rau sạch kèm nửa cân bánh tráng. Tôi không làm với tâm tu phước, bòn phước. Phật dạy: “***Bố thí phải là bố thí Ba La Mật***”. Bố thí nhưng không thấy người cho, không thấy người nhận, không thấy vật cho. Chúng ta tặng những món quà đặc biệt, sạch tươi ngon, an toàn, có nguồn gốc xuất xứ rõ ràng, không có chất bảo

quản. Đó là bố thí có tâm. Những món quà chúng ta cho tặng người khác phải chân thật là đồ tốt, từ vật chất đến tinh thần đều như vậy.

Thầy Thái Lễ Húc nói: *“Bạn dạy người ta học, bạn thu tiền học phí cao. Nếu những điều bạn dạy không giải quyết được đời sống của họ thì nhân quả bạn phải nhận lấy. Đừng tưởng bạn lấy tiền của người ta mà bạn có thể không có trách nhiệm với họ”*. Hôm qua tôi nghe thầy Thái nói như vậy mà giật mình. May mà cả đời tôi không có cái tâm đó! Nếu chúng ta làm như vậy thì không những không tích được phước, mà còn tiêu phước và tạo oan gia. Nếu đời mình chưa thê thảm thì đời con cháu về sau sẽ thê thảm.

Chúng ta học những tấm gương xưa thì thấy rõ: **Tổ tiên tích âm đức thì con cháu đời đời được thừa hưởng âm đức. Tổ tiên làm những việc trái đức, không tích phước thì con cháu đời sau nhiều đời thê thảm.** Hòa Thượng nói: *“Bạn muốn vãng sinh thì phải nhờ vào đại phước báu, chỉ niệm Phật chưa đủ. Chúng ta không có phước thì chướng ngại trùng trùng”*. Phật dạy: *“Phước huệ song tu”*, chuyên tu huệ nhưng cũng phải tu phước, hai thứ này phải song song. Nếu chỉ chuyên tâm niệm Phật thì chưa đủ, khi có duyên thì chúng ta phải tạo phước.

Hòa Thượng Hải Hiền tích cực tu phước, tích cực lao động. Ngài giáo dục quần chúng bằng tấm gương của một Lão Hòa Thượng siêng năng làm việc. Ngài không quản việc đời, không nói chuyện thị phi. Ngài chuyên tâm trồng rau, trồng đậu, trồng khoai để tặng mọi người. Lúc Ngài hơn 100 tuổi, Ngài vẫn trèo lên cây hồng để hái quả hồng tặng cho Phật tử ăn. Có người nói Ngài *“làm màu”*. Nếu Ngài *“làm màu”* thì không thể tự tại vãng sanh để lại toàn thân xá lợi như vậy. Tâm Ngài là một mảnh chân thành, luôn mong muốn phục vụ công hiến cho người, không bao giờ chờ người ta công hiến, phục vụ mình. Ngài cả một đời lao động, đến khi 110 tuổi Ngài vẫn lao động. Trước ngày vãng sanh, Ngài vẫn bình thường, đó là đại phước báu.

Trong Kinh Phật dạy rất rõ ràng: *“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”*. Một lòng chuyên niệm phải phát Tâm Bồ Đề, không phải chỉ ngồi đó chuyên tâm niệm Phật mà vãng sinh. Chúng ta tán thán Đức Phật là *“Đấng Lương Túc Tôn”*, *“Đấng Phước Trí Nhị Nghiêm”*. Phước đức và trí tuệ đều phải *“nhị nghiêm”*, đều viên mãn tròn đầy thì mới có thể thành Phật. Muốn vãng sanh phải dựa vào đại phước báu. Có phước báu rồi thì thân thể không bệnh khổ, ma chướng không gây chướng ngại, oan gia trái chủ không gây phiền phức thì đầu óc mới tỉnh táo. Chưa lâm chung mà đã bị bệnh mê man, bất tỉnh thì làm sao mà vãng sanh? Thân không bệnh khổ thì mới tỉnh táo.

Trong Kinh Phật nói: *“Khi lâm chung, tâm không điên đảo là đại phước báu”*. Không bệnh khổ thì tâm không điên đảo, không chấp trước, mọi việc đều đã buông xuôi. Nơi chốn chúng ta đang ở chỉ là quán trọ, chúng ta trọ vài hôm. Người ta tiếc nuôi đất đai nhà cửa, tự mình vương bận chứ người khác không chướng ngại chúng ta. Hòa Thượng dạy chúng ta phải **buôn xả trong tâm, trong tâm không dính mắc, mọi thứ phải không được dính lại, không trụ lại ở trong tâm, trong tâm chỉ trụ lại một câu A Di Đà Phật. Chúng ta vẫn có phiền não, vọng tưởng, tập khí nhưng không để nó khởi tác dụng, chúng ta phải phát hiện và chặn nó ngay.**

Hòa Thượng nói: **“Lúc lâm chung tâm không điên đảo, câu nói này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Bạn có vãng sinh được hay không thì đây là một điều kiện trọng yếu. Người lâm chung tâm thường điên đảo vì họ không tu phước”**. Người xưa, không chỉ nhà Phật, các Đại Đức trong thế gian, người thế gian không tu học Phật pháp cũng khuyến khích chúng ta tu phước. Phật là **“Đấng Lương Túc Tôn”**, phước đức và trí tuệ đầy đủ mới là Phật. Vậy thì chúng ta muốn thành Phật cũng phải phước đức, trí tuệ đầy đủ, không thể thiếu một trong hai điều này.

Người thời xưa biết tu phước mà không hưởng phước, phước báu để dành cho người khác hưởng cho nên phước báu của chính họ tương lai càng lúc càng lớn. Người hiện đại mê hoặc, điên đảo, không tin tưởng nhân quả báo ứng, không biết tu phước, chỉ biết chính mình hưởng phước. Người thế gian hiện đại suốt ngày chỉ biết làm đẹp cho cái nhìn của người khác, thậm chí vì bản thân mình. Ai khen thì mình thích lắm, ai chê thì buồn cả mấy ngày trời. Vậy thì chúng ta sống ở chỗ khen chê của người ta. Người ta thích mình thì người ta đưa mình lên đọt dừa. Người ta không thích thì người ta kéo mình rớt từ trên đọt dừa xuống. Như vậy rất nguy hiểm!

Tôi biết điều đó nên tôi rất cảnh giác. Đến hội trường nào đó, khi thấy người MC đang **“đưa tôi lên đọt dừa”** thì tôi tìm cách cắt lời vì tôi không cần đến những lời nói hoa mỹ để giới thiệu bản thân. Tôi không muốn dành thời gian ít ỏi để nói **“bài ca không thật”**, nói lời không thật lòng. Bao nhiêu đĩa giảng ghi lại những buổi tôi giảng ở khắp nơi, tôi đều cắt bỏ hết phần giới thiệu. Những lời hoa mỹ không phải ở nơi chân tâm nên không có thật. Tôi cầm micro nói khiến họ người nào người đó đổ mồ hôi, nghe nói mà **“rất mặt”** quá. Họ chỉ thấy rất mặt thôi chứ họ không thấy đó là những lời nói thật lòng. Cho nên tôi tìm về núi ở cho chắc. Ở đây, tôi trồng rau, trồng đậu, trồng bí đao. Tôi đã từng trồng loại bí đao miền Nam, quả nặng 2kg.

Người xưa đã dạy những đạo lý rất rõ ràng. Người miền Nam nói: **“Bánh ít cho đi, bánh quy cho lại”**. Người miền Bắc nói: **“Người ta ăn thì còn, con ăn thì hết”**, có nghĩa là đời sống phải biết tu phước, phải biết tích phước. Đạo lý trong **“Cảm Ứng Thiên”** của Đạo Giáo cũng nói: **“Nhà nào làm việc thiện ắt dư thừa niềm vui, nhà nào làm nhiều việc ác ắt dư thừa việc xấu”**. Việc thiện là việc mở lòng ra giúp tất cả mọi người. Người hiện tại không biết, họ cứ hưởng hết phước báu. Có người câu cá, cất vây cá để phơi, đánh dấu con này 5kg, 10kg, 20kg để khoe thành tích. Rất nhiều việc thế gian ta hưởng phước là đã tạo nghiệp. Khi ăn bánh mỳ, tôi thường gom chỗ vụn bánh mỳ để dành cho kiến ăn. Có lần tôi đi giảng ở Cầu Giấy, trước khi đi giảng tôi mua ở siêu thị mấy chục ổ bánh mỳ ngon rồi mang ra hồ cho cá ăn. Chú lái tắc-xi tưởng đó là hồ của tôi nên mới chăm sóc cá như vậy.

Phước chỉ là chút phước nhỏ trong đời quá khứ tu còn lại nên sẽ rất nhanh hết. Nếu đời này không tái tạo phước báu thì khi phước hết sẽ rất thâm khổ. Hưởng phước là tạo nghiệp, một khi phước đã hết, nghiệp sẽ hiện tiền, vậy thì sẽ đọa vào ba đường ác. Hòa Thượng nói: **“Người chân thật giác ngộ không hưởng phước mà họ đem tất cả phước báu cả đời tu được lưu lại để đến lúc lâm chung hưởng. Khi lâm chung, thần trí tỉnh táo, tâm không điên đảo. Họ chỉ cần cái phước báu này, các thứ phước báu khác họ không cần**

đến". Phước báu đời này có được nhưng không hưởng, có nghĩa là chúng ta có những thứ tiện nghi thì sẽ tìm cách tặng cho người. Chúng ta tìm cách tặng quà cho mọi người. Khi tặng quà cho mọi người, tôi rất vui. Người ta mua một bộ quần áo vài triệu là chuyện bình thường nhưng không thật vui. Người ta bỏ tiền ra mua siêu xe 145 tỉ nhưng dùng xe đó làm sao mà vui được. Chỉ cần xe bị xước một vết là mất mấy trăm triệu!

Hòa Thượng nói: **"Người học Phật chúng ta cả đời nên tu phước, không nên hưởng phước, phước báu dành cho người khác hưởng. Chính mình phải biết tiết kiệm, phải biết được đoạn ác, phải biết được tu phước. Hi vọng chính mình khi lâm chung có thể chân thật tâm không điên đảo. Tâm không điên đảo là một điều kiện vô cùng quan trọng. Vì người niệm Phật khi lâm chung tâm không điên đảo thì mới được vãng sinh. Phải nên biết khi lâm chung, tâm không điên đảo thì ra đi rất tự tại. Đây là đại phước báu! Phước báu này tốt đẹp hơn, thù thắng hơn bất cứ thứ gì"**.

Nếu tâm điên đảo thì Phật hiệu không nhớ. Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: **"Mơ mơ hồ hồ thì về thế giới mơ mơ hồ hồ. Minh minh bạch bạch thì về thế giới minh minh bạch bạch"**. Người không niệm Phật, không cầu vãng sinh mà tự tại ra đi cũng sẽ về một thế giới minh minh bạch bạch. Một học trò kể cho tôi nghe: Ba của cô trước lúc lâm chung nói Ba nghe thấy tiếng trống nhạc rất vui, trong khi cả nhà đang đóng cửa kín mít và yên tĩnh. Một lúc sau thì Ba ra đi. Đó chính là thiên nhạc, thiên nhân đến đón rước ông về thế giới an lành.

Thầy Thái nói: Bạn có mỉm cười khi vừa thức dậy không? Người thức dậy mỉm cười chắc chắn là người hạnh phúc. Mới ngủ dậy mà nở nụ cười rất tươi, vậy thì người đó phải có tâm hồn thanh tịnh lắm, hạnh phúc lắm, có một giấc ngủ rất an lành. Người ta ngủ một giấc rồi mà lúc dậy vẫn mệt mỏi, đầu óc vẫn mơ hồ không tỉnh táo, vẫn muốn nhắm mắt để ngủ tiếp.

Người xưa tự tại ra đi, còn chọn thời khắc đẹp để đi. Họ chắc chắn về cõi an lành! Các cụ cả một đời thuần lương, chất phác.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!